

ske nu med 25 medlemslande, er jo, at de store lande kan se, at deres stemmевægt er ved at blive reduceret, de mister indflydelse. Og hvad gør de så? De går videre på nye områder.

Dér vil det blive de store, gamle lande, der kommer til at bestemme strukturen. Vi vil så godt nok stå udenfor og råbe fleksibilitet, men der er altså andre lande, der bestemmer, hvordan EU indretter sig. Det synes jeg rent faktisk er sørgeligt, og jeg forstår ikke, at SF kan være fortalende for, at der er nogle lande, der går videre, at de store lande laver rammerne, mens vi bare sidder udenfor og lader andre beslutte, hvordan EU skal se ud i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Men det er her, jeg mener, at fru Lene Espersen bliver for unuanceret i denne her diskussion, for det er jo ikke sådan, at store lande har fælles interesser, bare fordi de er store lande.

Hvis vi tager et område som landbrugspolitik: Det er jo ikke sådan, at Tyskland og Spanien pludselig får fælles interesse dér, fordi der er tale om to store lande, og fordi de begge to er med i ØMU'en. Der er stadig væk nogle interessemodsatninger på det punkt mellem de sydlige lande og de nordeuropæiske lande, og de forsvinder jo ikke, fordi man skaber ØMU'en, fordi de får et mere intenst samarbejde på visse områder.

Miljøpolitik er et andet område, hvor Tyskland, Holland og Danmark i mange år har haft et tæt samarbejde. Det er jo ikke sådan, at Tyskland får fælles interesse med Spanien på det punkt heller, fordi de kommer med i en kerne omkring ØMU'en.

Det afgørende her er at få sagt, at på visse områder vil Danmark være i et lavere tempo, men på andre områder vil vi godt være i et højt tempo, og det drejer sig om at få skabt den fleksibilitet, hvor dette muliggøres. Jeg siger ikke, det er nemt, men jeg synes, det er vigtigt at få sagt, at fleksibilitet ikke nødvendigvis er et spørgsmål om, at det bare er de store lande, der får skabt et kerneuropa imod de små lande, for interessemodsatningerne går på kryds og på tværs, alliancemulighederne går på kryds og på tværs, koalitionerne går på kryds og på tværs, og det er de koalitions muligheder, de muligheder for forskellige alliancer, vi skal have udsøgt nærmere i den her diskussion, og som jeg tror giver mange flere muligheder end det, der blev sagt her fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne fortsætte dér, hvor fru Lene Espersen slap, for også jeg har fået fat i den pressemeddelelse, som SF udsendte i går efter deres hovedbestyrelsesmøde. Også jeg har undret mig over, at man kan være tilhænger af et mere fleksibelt samarbejde, men ikke noget, der har karakter af et forstærket samarbejde, det skal være noget, der afspejler ønsker og behov i de forskellige medlemslande. Hvis nu der er ønsker og behov i de forskellige medlemslande for et forstærket samarbejde, så kan man altså ikke have det, for så er det et forstærket samarbejde, men et fleksibelt samarbejde vil man gerne have.

Jeg synes, det er i orden, at man har en vision om et fleksibelt samarbejde. Men når vi andre problematiserer det og siger, at det her er farligt, fordi det etablerer nye skillelinjer i Europa, de skillelinjer, vi er så glade for at kunne blive af med efterhånden, så synes jeg, det er en forpligtelse for SF at fortælle os andre, hvordan det her skal fungere i praksis. Hvad er det for områder, man kan lave fleksibelt samarbejde på? For man kan jo ikke gøre det på landbrugsområdet. Alt det, der er gennemført, kan man ikke begynde at træve op igen.

Så det er SF's forpligtelse at fortælle os og offentligheden, hvordan det her skal fungere i praksis. Vi vil gerne diskutere det, men vi må vide, hvad det er, SF forestiller sig.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Ja, det er jo svært at give en stor beskrivelse af det i en kort bemærkning på 1 minut, men jeg regner da med, at vi kan få en debat om det siden hen.

Lad mig igen citere fra den her pressemeddelelse. Der står, at fleksibiliteten ikke *udelukkende* får karakter af et forstærket samarbejde. Det betyder da ikke, at vi siger, at vi ikke vil have det overhovedet, det er da ikke det, der står. Læs det indenad. Der står, at det må ikke udelukkende få den karakter, og det er noget helt andet end det, der blev indfortolket fra forskellige side her.

Og så bliver der spurgt, hvad det er, SF egentlig mener med det her, om der ikke er nogen vanskeligheder i det. Jo, jo, jo, der er da masser af vanskeligheder i det, det er da dybt, dybt besværligt. Men vores udgangspunkt er to ting: Man kan ikke få et Europa på 30 lande til